

[Bertel Dahlgaard.]

tikken afvikles. Her er Danmark i lang tid bundet af sin underskrift, det erkender vi, og vi interesserer os ikke for kommunisternes hetz og deres landsskadelige beskyldninger om Danmarks aggressive hensigter, og hvad de ellers føler sig forpligtet til at udsprede af ensrettet østpropaganda, men vi vil på den anden side på det bestemteste afvise, at Atlantpagten skal gøre os til en stat, der tvinges ind i en økonomisk udvikling, som undergraver den sociale standard, der har været vor stolthed, og som sætter meget snævre grænser for nye fremskridt. Det, jeg her siger, er mit svar på det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale i dag, her er aldeles ingen uklarhed, her er tale om den afbalancering mellem indre og ydre front, som er temaet for drøftelser og de stærkeste brydninger i alle vesteuropæiske lande og i alle partier.

Det ærede medlem talte i dag i sin argumentation mod det radikale venstre om enigheden i Sverige og Norge. Skal vi ikke sige det sådan, at i Sverige er man enig om en politik modsat Danmarks, nemlig en neutralitetspolitik. Fra Norge bringes der netop i disse dage bud om, at et medlem af det norske arbejderpartis stortingsgruppe, Jacob Friis, og kredse indenfor arbejderpartiets vælgere sammen med andre kredse begynder udgivelsen af et organ bygget på samme synspunkter som det radikale venstres her i Danmark.

Det, vi i dag med megen alvor gerne vil sige til socialdemokratiet, er, at en sådan sørgelig udvikling, som vi har været inde i, kan ikke standses ved dagsaktuelle programmer, her må der handling til. Vi siger det netop til socialdemokratiet og ikke til regeringen, for hos den venter vi ikke ørenlyd, så længe dens politik på disse områder er den nuværende udenrigsministers politik. Men vi siger det også, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen berørte det, i erindringen om samarbejdet med Staunings parti. Vi har også indtrykket af, at der er ikke så få indenfor socialdemokratiet, der tænker med tilfredshed tilbage på den tid.

Vi har altså i al venskabelighed sagt socialdemokratiet vor mening, og så fortsætter det radikale venstre iøvrigt sit arbejde på at få tilstrækkelig mange i befolkningen til at forstå, hvad der er en af de vigtigste forudsætninger for, at Danmark kan arbejde sig frem mod ny velstand.

Viggo Starcke: Store problemer er altid større end små problemer. Dette er en af de selvfølgeligelige sandheder, som man en gang imellem trænger til at blive mindet om, fordi denne høje rigsdag efterhånden har vænnet sig til at beskæftige sig med en lang række detailproblemer, som egentlig ikke hører regering og rigsdag til, men burde henligge under den almindelige befolknings egen varetægt. Fra retsforbundets side mener vi, at de grundlæggende realiteter må man altid holde sig for øje.

Jeg vil gerne have lov til at takke den højtærede statsminister for hans udtalelser til retsforbundet, og jeg vil lige knytte et par kommentarer til en af den højtærede statsministers udtalelser, som jeg gerne vil have lov til at citere:

„Der er løbet meget vand i stranden siden den længst forsvundne fortid, da en politik kunne bygges op på spørgsmålet om fuld grundskyld. Som enhver ved,“
— fortsætter statsministeren —

„er grundværdierne en stadigt faldende del af de samlede kapitalværdier.“

Se, dertil er at sige, at grundværdierne er ikke kapital. Kapitalen er den del af den arbejdsskabte formue, som sættes ind i produktionens tjeneste, og grundværdierne er forudsætningen for, at der kan skabes formue, at der kan skabes kapital, og at der kan skabes forbrugsgoder. Der er en meget vigtig forskel på kapital og grundværdi, idet grundværdierne ikke er et resultat af menneskeligt arbejde, men er noget, som naturen giver menneskene, og som samfundet i sin helhed ved opbygningen af sin teknik og sin hele organisation forøger med det, man kalder den samfundsskabte jordværdi. Dengang vore forfædre kom her til Danmark, var der ingen kapital i Danmark, men der var jord, og der var mennesker. Hvad der er opbygget af kapital, således som det ligger i huse og anlæg, i redskaber og besætninger og maskiner, er altså sammen skabt ved menneskeligt arbejde, men det er altså noget, som møl og rust kan fortære, netop i modsætning til jorden, som ikke ødelægges, som ikke forgår, men som er det varige grundlag nedenunder samfundslivet.

Når den højtærede statsminister mener, at grundværdierne er en stadigt faldende del af de samlede kapitalværdier, er det jo lidt af en øjenforblændelse. Tager man begrebet jord som begrebet klode, så er alt,